

Andrej Černic

BLEK PANTERSI NA PREŠERNOVO!

8 februarja se vsi počutimo malo bolj kulturni. Gre za svojevrsten obred, ki se v prvem tednu v februarju stopnjuje in počasi prehaja do svojega viška, ki na dan Prešernove smrti spremeni vsakega izmed nas v nadčloveško entiteto... v kulturno bitje! Ni kaj, naš ljubi Prešeren ima to posebno moč, da nas izpod ruše enkrat letno skupinsko spreminja v kulturnike. V vsakem Slovencu je nekaj kulturnika, pa čeprav je kulturniški delček še tako dobro skrit in sramežljivo neviden. Morda se res vseskozi skriva nekje v nedostopnih globinah posameznika. 8. februarja pa skriti kulturnik privre na dan v vsakem Slovencu... kot bi kak neviden kultur-magnet lebdel nad vsemi nami.

In takrat bi kar vsi radi recitali, saj veste: "O Vrba, srečna draga vas domača..." pa še "Valjhun, sin Kajtimara..." in seveda "Žive naj vsi narodi". Saj smo 8. februarja vendar kulturniki, vsi po vrsti. In počutimo se duhovno povezani s Prešernom, našim največjim pesnikom in največjim zastopnikom naše kulture. In vsi smo neverjetni zagovorniki mistične pomembnosti, ki jo v sebi nosi Dan kulture! 8. februar je dan, ki ima svojo specifično težo. Tako, ki si jo Slovenci radi naložimo, da se 8. februarja počutimo primerno kulturno obteženi. In potem je 9. februar... saj, Prešernov duh je zanimiv in mističen, a moramo se začeti pripravljati na pust. Težko je hkrati naprej živeti mističen Prešernov duh in pripravljati se na pust. Preveč stvari na kupu. In kaj ostane od 8. februarja? Pražnja oblačila, Prešernova proslava in ponosen občutek, da smo bili, pa čeprav samo za en dan, kulturni.

Kultura oz. *cool* tura, o kateri je spregovoril prof. Miran Košuta na laskih predavanjih Draga 2006. *Cool*, sliši se zelo ljubljansko. In kaj imajo pri vsem tem "žabarji"? Ničesar. *Cool*-tura je enostavno zelo domiselen pojem, ki združuje kulturo in vse to, kar je *cool*. Seveda, ko 8. februarja mislimo na kulturo, nam *cool*tura ne pade na kraj pameti. Trudimo se le, da bi bili čimbolj "kulturno" obteženi (pražnja oblačila,

(FOTO ERIK STADLER)

čim elitnejše Prešernove proslave). In to je narporno...

Kultura in *cool*tura... pred nekaj tedni je goriški Kulturni dom gostil svojevrsten kulturni koncert. Doberdobska skupina Blek panter je z animiranim koncertom predstavila novo zgoščenko in CD-ju priložen DVD. In bilo je zelo *cool*turno. Dvorana je pokala po šivih. In med poslušalci ni bilo samo ene starostne kategorije. Ne, tam smo lahko opazili otroke, mlade, pa tudi nekoliko starejše poslušalce, ki so prisluhnili vsebinsko in oblikovno zelo kakovostnemu špektaklu, zelo *cool*turnemu špektaklu. Doberdobska skupina namreč deluje že dobro desetletje in že dobro desetletje združuje ritme mladostniške rock-pop glasbe z domačim, doberdobskim narečjem (gre za doberdobsko narečje in ne za spakedranko italijanske slovenščine ali slovenske italijanščine). Vse pesmi so napisane v domačem narečju (v kulturnem jeziku se temu pravi vrednotenje krajevnih jezikovnih posebnosti. In to je zelo kulturno). Kulturno domače narečje so Blek panterji uglasbili v poskočno in privlačno *cool*turno pop-rock glasbo.

Zakaj ne bi torej povabili Blek pantersov na Prešernovo proslavo?

Andrej Černic

MATEVŽ, 16, Družboslovni licej S. Gregorčič

Šola, ki sem jo izbral, je dobra. Verjetno je ne bi ponovno izbral še enkrat, ker je v določenih pogledih malo "dolgočasna". Družboslovje je zelo zanimivo; uči nas o družbi in vzgoji. Posveča pa se mu morda preveč ur na teden, kar je po svoje seveda razumljivo, ker je glavni predmet. Zelo mi je všeč pravo, ker nam pomaga razumeti italijansko državo. Kar me malce moti je pomanjkanje znanstvenih predmetov: biologijo imamo le v bieniju, v trieniju pa nam ostane le nekaj ur matematike.

IVANA, 17, Klasični licej P. Trubar

Klasični licej je šola, ki ti da možnost, da si ustvariš kar široko splošno kulturo. Kar se tiče grščine in latinščine, se zavedam, da resnično razvijata logično razmišljanje in to, da se ju učimo, ima svoj smisel. Vsaj na slovenskem klasičnem liceju se mi zdi izredno pozitivno tudi to, da smo maloštevilni in smo zato vsi zelo povezani med sabo.

LUKA, 16, Klasični licej P. Trubar

Po mojem mnenju je klasični licej krasna šola. Res sem zadovoljen s svojo izbiro in je ne bi spremenil. Učno osebje je odlično. Seveda zahteva šola

la trud in dosledno učenje, ker brez njiju ni rezultatov. To seveda jemljem kot nekaj pozitivnega, saj ti le na tak način lahko višja šola nudi nekaj več.

DANA, 17, Zavod I. Cankar - turistična smer

Šola, ki sem jo izbrala, ima kar nekaj pozitivnih lastnosti: po tretjem letniku lahko že iščeš zaposlitev, lahko pa tudi nadaljuješ študij. Dana ti je možnost delovne prakse med poletnimi počitnicami, ki je nedvomno zelo koristna. Vsako leto gremo na izlet in profesorji so zelo v redu. Negativno je to, da imamo enkrat tedensko popoldanski pouk ter med sošolci čutim včasih premalo podpore in komunikacije.

MATEJA, 17, Zavod I. Cankar - turistična smer

Z izbiro svoje šole sem res zadovoljna. Usmerja nas dejansko v poklic, ki ga bomo v bodočnosti opravljali, saj imamo kar nekaj praktičnega pouka. Moti me razširjeno splošno mnenje, da je naša šola nekako "manj vredna" od ostalih, s čemer se nikakor ne strinjam.

VALENTINA, 17, Družboslovni licej S. Gregorčič

S svojo izbiro šole sem kar zadovoljna zaradi številnih možnosti, ki nam jih ponuja. Pred sabo imamo kar nekaj projektov in načrtov, tako šolskih kot izvenšolskih. To mi je zelo všeč, ker me bogati in mi odpira marsikatero pot. Moti me le to, da imamo včasih dijaki premalo besede pri raz-

nih odločitvah. Včasih bi si želeli večjo vlogo pri tem.

ALJAŽ, 17, Zavod J. Vega

Profesorski kader je res dober, žal je standard dijakov malo nižji, ocene so večkrat nizke in včasih pri dijakih manjka resnosti in doslednosti. Letos pa se je stanje bistveno izboljšalo; z novim ravnateljem je šola pridobila na elastičnosti in dinamičnosti.

DANIJEL, 18, Zavod J. Vega

Po mojem mnenju bi bilo treba na naši šoli študij v bieniju nekoliko spremeniti. Nekateri predmeti ne spadajo v kontekst tistega, kar je predvi-

ŠOLA

Letošnje šolsko leto je še v polnem teku. Naši dijaki v teh dnevih verjetno nestrpnost (eni bolj, drugi manj) pričakujejo ocenjevalne seje in ocene prvega polletja. Vseeno pa marsikdo že razmišlja tudi na prihodnje šolsko leto. Višje srednje šole si namreč prizadevajo prepričati čim več letošnjih malih maturantov, da bi za naslednjo "petletko" izbrali

deno na trieniju. Trienij pa je bistveno zanimivejši, tudi profesorji so zelo v redu, predvsem za tehnične predmete. To je prava šola za tiste, ki imajo radi tehnično področje. Če aktivno sodeluješ in se trudiš, ti lahko šola nudi marsikaj.

JOAHIM, 18, Znanstveno - tehnološki licej S. Gregorčič

Šola je zelo znanstveno usmerjena, ima veliko znanstvenih predmetov in je zato lahko zelo dobra podlaga za naprej, seveda za tiste, ki jim ti pred-

(dalje na 4. strani) ►►

Goriški dijaki

(foto Bumbaca)

ESTER, 16, Trgovski zavod Ž. Zois

Ko bi morala ponovno izbrati, bi se nedvomno spet vpisala na to šolo. Zato svetujem sovrstnikom, naj se tudi sami vpišejo na trgovski zavod Žiga Zois, saj ti nudi odlično splošno izobrazbo (tu se namreč učimo tudi veliko jezikov), poleg tega pa si ob zaključku šole dovolj pripravljen, da greš v službo, če si se naveličal študirati.

ERIK, 17, Trgovski zavod Ž. Zois

Upam, da se bo veliko srednješolcev vpisalo na trgovski zavod Žiga Zois, saj je izredno

s katero nisi še pripravljen, da bi se spustil v svet službe.

AŠIRA, 16, Družboslovni licej A. M. Slomšek

Svojim bodočim sošolcem tople svetujem družboslovni licej, mislim pa, da je tudi jezikovna smer znanstvenega liceja F. Prešeren zelo dobra izbira.

BORIS, 17, Licej F. Prešeren, B-sekcija

Če bi moral še enkrat izbrati, na katero šolo naj se vpišem, bi se prav gotovo spet odločil za B-sekcijo znanstvenega liceja F. Prešeren, predvsem zato, ker so profesorji zelo sposobni.

KARIN, 16, Družboslovni licej A. M. Slomšek

Prepričana sem, da se bo veliko ljudi vpisalo na družboslovni licej, saj je edina šola, na kateri imajo profesorji in dijaki tako dober odnos.

Tržaški dijaki

odločila za italijansko šolo Nordio.

Višješolci liceja F. Prešeren (foto KROMA)

ALENKA, 17, Licej F. Prešeren, B-sekcija

Svetujem B-sekcijo znanstvenega liceja, kljub temu, da je po mojem mnenju preveč ur latinščine in premalo slovenščine.

IRINA, 16, Licej F. Prešeren, C-sekcija

Svetujem jezikovni licej, saj ti med vsemi tržaškimi šolami nudi najboljšo ponudbo in možnost dobre izobrazbe.

VERONIKA, 16, Družboslovni licej A. M. Slomšek

Svetujem družboslovni licej, ker se tu učimo veliko zanimivih predmetov z izredno sposobnimi profesorji.

JASNA, 18, Licej F. Prešeren, C-sekcija

Nad svojo izbiro nisem preveč navdušena. Treba bi bilo po mojem mnenju izboljšati odnose profesor - dijak. Poleg tega bi morala šola dvigniti ni-

ŠALA!

Njihov tip znanja. Mali maturanti se istovremeno morajo odločiti, kje bodo nadaljevali svojo šolsko pot in se zato (skupaj s starši) zanimajo za prednosti in programe, ki jih nudi vsaka šola.

Odločili smo se zato, da izvedemo krajšo anketo med goriškimi in tržaškimi dijaki. Kako so se slovenske šole odrezale v tem ocenjevanju? Preberite...

dobra šola, ki ti nudi odlične profesorje in odlično pripravo za bodoči poklic.

JAKOB, 16, Družboslovni licej A. M. Slomšek

Svetujem družboslovni licej: boljše izbire ni!

VANJA, 17, Licej F. Prešeren, B-sekcija

Nad svojo izbiro imam nekaj pomislekov. Potem ko zaključiš šolanje moraš namreč nujno naprej študirati: licejska diploma nudi le splošno izobrazbo,

radi jezike, je jezikovna smer najboljša izbira, saj nudi zanimiv program (tu se namreč učimo kar 5 jezikov, če izključimo latinščino...) in sposobne profesorje. Hkrati svetujem tudi smer A, ki ima letos to novost, da se ukvarja tudi s fotografijo in mediji nasploh.

IRINA, 16, Trgovski zavod Ž. Zois

Na trgovski zavod bi se ne vpisala več, saj je preveč tehničnih predmetov in premalo 'umetnosti'. Verjetno bi se

« (dalje s prejšnjih strani)

meti ugajajo. Osebo bi si morda želel kaj več humanističnih in literarnih predmetov, sicer pa je v redu. Tudi vzdušje na šoli je prijetno in profesorji so dobri. Pogrešam kaj več sodelovanja tudi z drugimi šolami.

JANA, 18, DTTZ Ž. Zois

Obiskujem DTTZ Žiga Zois. To šolo priporočam, ker nudi dijaku dobro pripravo za tržno usmerjene poklice. Profesorji so v redu, žal pa nimajo stalnega mesta. To, da se profesorji vseh skozi menjujejo, je dokaj neprijetno, posebej še v petem razredu pred maturo. Šola je zahtevna, tako da se moraš pri študiju potruditi. Ne smeš ga jemati preveč na lahko, predvsem v trieniju. S tehničnega vidika bi bilo potrebno šolo nekoliko modernizirati, mislim predvsem na tehnološke pripomočke (novejši računalniki ipd.)

Tanja Zorzut

vo študija posameznih jezikov.

GABRIELE, 16, Trgovski zavod Ž. Zois

Tehnični zavod je precej dobra šola. Če dijak zanimajo tehnični predmeti, je to prava izbira!

VALENTINA, 16, Licej F. Prešeren, klasična smer

Svetujem klasični licej, saj je izredno dobra šola, ki ti nudi dovolj dobro splošno izobrazbo, da se na univerzi lahko vpišeš na katerokoli smer.

MARTIN, 16, Družboslovni licej A. M. Slomšek

Na družboslovnem liceju se učimo veliko zanimivih stvari, zato svetujem bodočim dijakom to šolo!

Patrizia Jurincic

(foto KROMA)

ANITA NAIR ŽENSKI KUPE

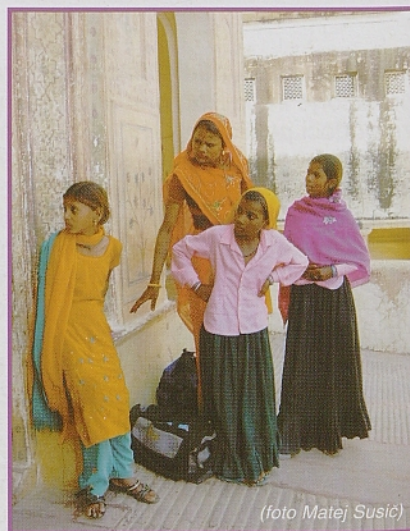
prevedla Marija Zlatnar Moe, založba Didakta, 2005

Tudi izpitno obdobje je hvala bogu mimo, tako da se lahko spet udobno namestim v svoj najljubši kotic za branje in se posvetim zanimivi knjigi. Tokrat sem že med izpitnim obdobjem šla v knjižnico, da bi si izposodila izpitno literaturo. Na polici knjižnih novosti pa me je mikala knjiga ... ki sem si jo tudi izposodila ... in me je do zadnjega izpita nestrno čakala na nočni omarici. Naposled je le napočil čas, da sem se je lotila.

Knjiga me je takoj prevzela. Že platnica je naredila name vtis. Slika štirih indijskih žensk z rdečim znamenjem na čelu, nekaj centimetrov nad začetkom nosa. Zavite v rute, ali kot jim one rečejo, sarije. Z bleščečimi uhani, verižicami in diamantnim obročkom v nosu. V živopisnih oblekah in z nasmehom na ustnicah. Naslov Ženski kupe, napisan s posebnimi črkami. Lepo

se sliši. No, pa se lotimo tudi vsebine.

Že z opombo avtorice se lahko bolje vživimo v nam neznano ali vsaj manj znano indijsko okolje. Avtorica piše, da so vse do začetka 1998. leta na bangalorski železniški postaji imeli posebne blagajne za ženske, starejše osebe in invalide. Tudi večina nočnih vlakov z rezervacijo kupeja drugega razreda je imela ženske kupeje. Pozneje so ukinili tako ženske vrste kot ženske kupeje, tako da jih v novih vagonih ni več. ▶▶

(foto Matej Susic)

« Zgodba pripoveduje o Akhili, 45-letni Indijki, stari devici, državni uslužbenki oz. davčni uradnici in zgodovinar-

Ženske v Indiji
(foto Matej Susič).

Desno: platnica knjige v angleški izdaji in nad njo avtorica.

ki, ki je vedno predstavljala steber svoje zahtevne družine. Nekega dne pa si kupi enosmerno vozovnico v obmorsko mesto. Skupaj z drugimi petimi potnicami se znajde v ženskem kupeju, ki se v trenutku napolni z življenjskimi zgodbami posameznih žensk. Pripovedi o ljubezni, žalosti, življenju, bolečini in zmagoslavju. Akhila pa hoče iz izkušenj sopotnic najti odgovor na vprašanje, ki jo že dalj časa preganja. Je njeno življenje popolno tudi brez moškega?

Ko obračamo stran za stranjo, se znajdemo v tujem svetu, v katerem se Hindujci vsakodnevno pogovarjajo v tamilščini. Vsaka kasta ima določene norme, ki se jih je nemogoče otresti. Vsaka ženska ve, kaj si drugi pričakujejo od nje in mora to izvršiti. Biti mora dobra žena, paziti na otroke, predvsem pa biti odlična gospodinja in ustreči vsaki moževi želji. Če zakon propade, je to ženina krivda, ker ni znala ugoditi moževim željam in potrebam. Življenje Hindujcev se deli namreč na štiri obdobja: prva četrtnina življenja je posvečena študiju pod vodstvom učitelja, druga delu in ustvarjanju doma, tretja pokoju in prepuščanju zemeljskih zadev naslednikom, četrta

pa osamljeni meditaciji. Že v šoli učijo deklice takole: "Prava žena je tista, katere vrline so enake urejenemu domu". Vse mora biti torej v najlepšem redu.

V kupeju sedi šest žensk: 45-letna državna uslužbenka in glavna junakinja knjige, Akhilandeswari oziroma Akhila, 40-letna Prabha Devi, starejša ženska Janaki, učiteljica kemije Margaret, mlado dekle Sheela in pa 31-letna Marikolanthu. Vsaka ima različno življenjsko izkušnjo, vsaka je nekaj pretrpela in je to pripravljena deliti s sopotnicami.

Roman nas s posebnim vzdušjem in toplino odpelje v življenje

žensk v sodobni Indiji in nam prikazuje vprašanja in dvome, s katerimi se srečujejo v odnosih s svojimi možmi, prijatelji, materami in otroki. Vsaka različno pojmuje ljubezen. Za Margaret je "brezbarvna hlapljiva tekočina. Vžge se in gori. Ne pušča nobenih ostan- kov - ne dima ne pepela. Ljubezen je strup, ki se pretvarja, da je destilat vina". Margaret je namreč predstojnica oddelka za kemijo in razmišlja preko poezije elementov. Akhila pa se stalno sprašuje, katera je prava pot zanjo. Ko je bila stara devet let, je izgubila očeta in kot najstarejša izmed sester postala glava družine. Bila je edina zaposlena in vzdrževala svojo družino. Za sestro je nabirala doto in ko je tudi mati umrla, je morala skrbeti za svoji dve mlajši sestri in brata. Sestre in bratje so si ustvarili vsak svojo družino, le zanjo ni skrbel nihče. Nanjo so

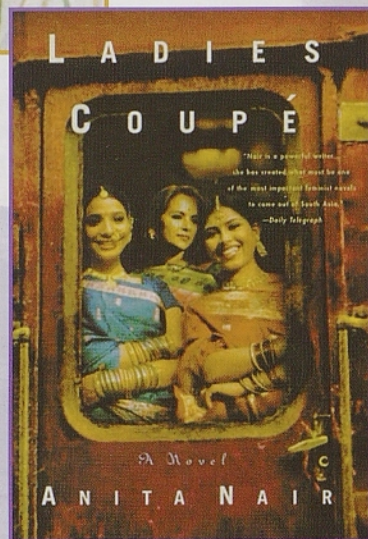
gledali kot na staro devico in čudno žensko.

Med potjo se v kupeju stkejo posebne vezi med vsemi šestimi ženskami. Se bo Akhila znala odločiti, kaj naj naredi iz svojega življenja?

Kot piše na ovojnici, je knjiga izšla že v triindvajsetih državah po svetu in predstavlja kulturni fenomen, skrit v zabavno in prijetno branje.

Pisateljica Anita Nair se je rodila v Kerali v Indiji. Odrasla je v delavskem naselju tovarne je v orožjem v madraškem predmestju Avadi. Na univerzi NSS Ottapalam je diplomirala iz angleškega jezika in književnosti. Leta 1997 je izšla zbirka novel

Satyr of the Subway & Eleven other stories. Leta 2000 je na knjižne police prišla knjiga The better man, ki sta jo istočasno sprejeli založba Penguin in ameriški Picador. Bila je prva knjiga indijskega avtorja, ki je izšla pri tej založbi. Leta 2001 pa je v Indiji izšla Ladies coupe.

Vsem želim prijetno in kulturno branje!

Metka Šinigoj

40 LET

PUSTNEGA VESELJAČENJA

NA KRASU

Ikona zamejske komike, neprecenljivi organizator in govornik, marljiv delavec in ljubitelj glasbe, skromen in potrpežljiv, a s kristalno jasnimi mislimi. Kdo je Igor Malalan nedvorno veste, vprašanje pa je, v kateri vlogi ste ga že kdaj spremljali. V naši zamejski realnosti se namreč pojavlja v vrsti vlog, ki oživljajo naše kulturno in socialno življenje. Po dolgih letih sem lahko z njim spet pokramljal o njem samem in letošnji jubilejni ediciji Kraškega pusta v majhni in skrbno urejeni kajžici na Opčinah. Ni me presenetil, prej nasprotno: popolnoma je potrdil moja pričakovanja. Igor Malalan je v redu mož...

➤ Vse zamejstvo letos praznuje 40. obletnico izvedbe legendarnega spreveda alegoričnih vozov Kraškega pusta. Preden bi govorila o tem, pa bi rad izvedel kako anekdoto iz vaše mladosti...

➤ Veliko je spominov in misli o moji preteklosti, anekdot pa še in še. Opisal bi dogodek iz mojih ranih let, ko sem še aktivno sodeloval na alegoričnih vozovih. Nastopal sem kot glavni igralec v zgodbi neke knjige o zgodovini Opčin, ko nas je nenkrat, zaradi mraza in veselja, prijel lulat. Trpljenje je bilo tolikšno, da smo se morali skupinsko izprazniti kar na licu mesta, na iz lesa izdelan voz. Za sabo smo seveda ponosno pustili veliko lužo, množica pa je vozniku prestrašeno vpila, da traktor izgublja hladilno te-

kočino. Nam je bilo jasno, da tekočina "ni bil antifriz, ampak nekaj drugega!"

➤ Slovite po vašem govorniškem daru! Bi nam lahko osvežili spomin na zlata leta Tv Popra, ki smo ga vsi radi spremljali?

➤ Poudariti moram, da je ta oddaja, ki se je kasneje razširila v pravo vzhičeno modo, nastala na pobudo nas, zamejcev. To nekateri radi pozabljaajo! Z avtorjema Borisom Devetakom in Miranom Košuto sva sodelovala Marko Feri in moja malenkost, vsi ostali so nastopili kasneje. Res sem počaščen in veseli me, da nas še vedno mimoidoči ljudje prepoznavajo in poudarjajo, da je bila dobesedno "najboljša oddaja, ki jo je kdajkoli predvajala TV Slovenija".

➤ Menim, da imajo na slovenski TV izjemne informativne in dokumentarne oddaje, a glede humorja in prijetnosti...

➤ Ni kaj, s Tv Poprom smo v slovensko realnost vdahnili nekaj mediteranskosti, ki je nekoliko začinila dolgočasno podalpskost. Publika je to seveda pozitivno sprejela, saj ni

bila vajena pristnosti in preprostosti humorja.

➤ Bi mi lahko prosim razkri-
li, s čim se danes ukvarjate?

➤ Zaposlen sem v redni službi kot voznik kamionov, to sem brez sramu povedal tudi Miši Molk na neki televizijski oddaji. Sem predsednik odbora Kraškega pusta, na Tv Kopru vodim oddajo Športel. Kot Tv Poper nam je vodstvo želelo ukiniti tudi to oddajo, a sem se zanj krvavo boril! Poleg tega pojem pri "Happy Days-ih", ki letos praznujejo 20. obletnico nepretrganega delovanja. Naj mi kdo pove, kdo je pri nas po ansamblu Lojzeta Furlana toliko časa aktiven. Žal nas je zapustil Boris Devetak, a vztrajamo! Ne smem pozabiti še na letošnjo ➤

25. obletnico skupine "Karst Brothers", s katerimi smo pravzaprav začeli izkušnjo Tv Popra.

➤ **Če se spet naveževa na pustno vzdušje, nam lahko postrežete še s kako zanimivostjo?**

➤ Spominjam se časov, ko so vozove še vlekli konji, redko pa voli. Zdi se mi, da je bilo ob 29. obletnici, ko je pred samim začetkom sprevoda konj kar na licu mesta crknil. Ja, ni preostalo drugega kot to, da sta dva silaka, prava tlačana, prijela za vrv in voz vlekla do cilja. Menia ju bi imenoval "Ščava", v resnici pa prava junaka!

➤ **Zanimivo se mi zdi, da so vprežne živali vlekli vozove še pred nekaj leti...**

➤ Res je, še hujše pa je dejstvo, da imamo danes resne težave pri dobavi pičlih dveh konjev za vprego elegantnega voza kralja in kraljice Kraškega pusta! Za letošnji visokosti iz Repna, ki je lani zmagal na tekmovalju vozov, smo se morali kar potruditi. Časi se naglo spreminjajo!

➤ **Nič čudnega! Ali nam lahko razkrijete začetke same manifestacije?**

➤ Povorka Kraškega pusta je edina manifestacija v zamejstvu, ki že 40 let zaporedoma deluje. Naj me kdo, prosim, opozori, če ni tako! Doktor Križnič, živinozdravnik po poklicu, je pred tolíkimi leti hodil med kraške kmete po meritve krvnega tlaka živine. Prav njemu se je takrat porodila zamisel, da bi vse Kraševce končno zbrali ob priložnosti Pusta. Zato so bili prvi vozovi seveda izključno kmečke narave in domačih vsebin, danes je drugače.

➤ **Kaj nas čaka v letošnji povorki?**

➤ Letošnjo jubilejno, 40-letno obletnico smo obeležili s posebno publikacijo, v kateri Sara Perini mojstrsko obnavlja pretekla leta. V tednu pred sobotno povorko, ki se bo odvijala 17. februarja na Opčinah, bodo potekale številne spremljevalne pobude. V prosvetnem domu Tabor na Opčinah bo od torka prikazana razstava osnovnošolcev Franceta Bevka z Opčin, letošnja novost pa bo zaključek samega sprevoda, saj bo potekal na t.i. "pustnem borjaču" pred Prosvetnim domom Tabor na Opčinah. Teater Komigo predstavlja še kabaretno enodejanko z naslovom 'In sedmi dan je Bog rekel: "Še to spijemo pa gremo"'.
➤ **Nam lahko razkrijete kako informacijo o le-tej?**

➤ **Nam lahko razkrijete kako informacijo o le-tej?**

➤ Boris Devetak je priredil knjigo G. Covatte 'Dio li fa e poi li accoppa' ter s Sergejem Verčem in Marjanom Kemperletom ustvaril zgodbo za vse zamejce. Najbolje pa je, da si 8. in 9. februarja od 17. do 20. ure rezervirate omejena

mesta za ogled predstave v domu Tabor na Opčinah. Odvijala se bo prav tam 13. 14. in 15. februarja.

➤ **Krasno, prepričan sem, da ne bom manjkal! Bi lahko še spregovorila o čem?**

➤ Ja, politika manjka... Mislím, da moramo zamejci najprej razčistiti probleme med nami in na naših tleh. Tarnanje nad neprimernimi sosedi ni umestno. Gorica je pri tem jasen dokaz, da je sodelovanje možno in potrebno. V zamejski civilni družbi je vse preveč nezdravih psevdopolitičnih organizacij, manjkajo pa poštene, demokratične volitve, s katerimi bi lahko izbrali vodilne ljudi iz civilne družbe. Smo čisti "mazohisti", o tem ni dvoma. Zdi se mi, da smo "Ščavi za Menio in hlapci sami sebe".

➤ **Kaj pa odnos s prestolnico?**

➤ Absurd je, da se moram za svoje pravice boriti v Ljubljani, ne pa na tržaški občini! Zamejci se, smešno, veliko bolj zavedamo naše slovenskosti kot Notranjci, saj se moramo zanjo vsakodnevno boriti. Prepričan sem, da bi mi brez skrbi rešili probleme s Hrvaško, če bi bili na vladi v Republiki Sloveniji.

Imel sem srečo, da sem Igorja komaj ulovil, potem ko je zaključil delovni dan in pred sestankom za Kraški pust. Prenosni telefon je med pogovorom velikokrat zabnel, Igor pa se je vsakokrat prijazno opravičil, kot da bi bilo prvič. Neverjetno, kako lahko nekateri ljudje brezhibno kontrolirajo toliko aktivnosti in obvladajo tovrstne obveznosti, pri tem pa vsako malenkost skrbno predvidijo in izpeljejo. Igor Malalan je neutrudni delavec v zamejski realnosti s prekrasnim, izbranim jezikom! Hvala mu za veliko smeha in zabave, voščimo mu še obilo sreče! Upajmo, da se bo letošnja pustna povorka iztekla brez snežnega meteža, viharjev ali neurij...

Na slikah: Igor Malalan, predsednik odbora Kraškega pusta, in utrinki z lanske pustne povorke (foto KROMA).

Jernej Šček

KDO SI?

Svinčnik se sprehaja po brezmadežnem listu, ki je pomečkan v levem kotu, na drugi strani pa, kjer je list še nebeško čist kot poletno krmežljivo jutro, lahko začrtam vanj svoje poteze.

Rada bi pisala, da bi se papir napil mojih misli, še rajši bi pisala z gosjim peresom in črnilom, da bi papirju moje misli ne ubežale.

Toda... Spreleti me dvom. Kako naj pišem? Da, kako. Povprašala sem za nasvet, odgovor pa je bil vselej enak. Drug za drugim so mi predlagali, naj pišem v jeziku, ki mi je najbližji. Kako pa naj ugotovim kateri mi je bližji? Nekoč se me je nekdo usmili in me rešil muke. Le: *kdo si?*, me je vprašal.

Enostavno.

Iščem odgovor v svoji zavesti in preteklosti. Spomin mi sicer ne ponuja veliko, toda dovolj, da se zavedam, da sem čisto od vedno del sveta, ki ne vsebuje le enega jezika.

Že od samega brezbriznega začetka se okoli mene vijejo različne kulture, različne rase, različne note sporazumevanja. To je že od nekdaj moj dom, popoln le, če vse kulture zavestno in v sožitju žive skupaj. Že od malih nog sem svojo žogo delila z otroki, ki

niso bili slovenskega porekla. Vse svoje maloštevilne dni na svetu sem se trudila, da bi bila sosedu, ki je bil drugačen od mene, všeč. Vsi so bili v moji mali čebulici enaki, vsi ljudje, vsi so bili moji prijatelji.

Prišel pa je dan, ko sem začutila svojo različnost, ko sem opazila, da mi sosed ne prištevaja enakosti, da me ne sprejema. Pa tudi nihče ni hotel z mano več deliti žoge.

Kdo si? sili vame to presneto vprašanje in zahteva, da svojo identiteto v tako kratkem času opredelim. Moje srce pripada Trstu, mestu, ki je do roba polno različnih nians barv in misli,

tako preprosto in zahtevno, celo kontradiktorno. Nikoli ne veš, če je živo ali mrtvo, če ljudje živijo skupaj ali narazen, če so si prijatelji ali sovražniki... Neprestano se mednje vsiljuje zgodovina, ki ljudi med seboj oddaljuje, ne pa druži. Sprehajaš se po njenih čarobnih ulicah, ko te povsem nepripravljenega preseneti dvom. Dvom, vselej prisoten tu pri nas. Nikoli zagotovo ne veš, kaj si. Včasih si zamejec, včasih Slovenec, včasih Italijan, včasih te zmerjajo s psovko, da zasovražiš vse skupaj, pride pa tudi dan, ko se med različnimi počutiš enakega, ko sonce vzhaja in zahaja v pravo smer. Dvom...

Oh, moj predragi, nostalgični Trst. S svojimi sivimi stavbami in pisanimi nemirnimi ljudmi, ki se gibljejo kot bi se kljub minulim tragičnim dogodkom bali, da bi jim Trst nataknil zanko, da bi se spotaknili in padli v vojbo ali pa prišli v roke fašistov in bili preganjani. *Trst*. Le zakaj si tako naporen, le zakaj je v tvojem objemu tako težko živeti?

(foto Matej Susič)

Kdo sem torej sama? Sem morda ujetnik tega mesta, italijanskega na papirju, slovenskega v srcu, tujega in sovražnega v zgodovinski zavesti? Sem otrok, morda, ki je bil dvema pripadnostima darovan in prisiljen, da se odloči le za eno? Ne, prosim, reci da ne.

V trenutku se vse krog mene ustavi... Vem. Vem. Vem.

Vem kdo sem, kaj počnem tu, zakaj sem ravno

tu pokukala v svet. Vem.

Tržačanka sem. Tržačanka z veliko tiskano mastno začetnico.

In nisem sama.

Oči odmaknem in jih prilepim na mimoidoče. Veliko jih je, različnih ras, klepečejo v različnih tonih glasu, vsak jezik zveni drugače, nekaj jih je, ki jih sploh ne poznam...

Trst ni moj, ni naš, ni "njihov". Trst je last vsakogar, ki se tu iskreno počuti doma, je brlog pisanosti, in tako je prav, tako naj tudi ostane.